

§ 6.

Det påhviler kommunen inden den første fredag i hver måned til vedkommende offentlige arbejdsanvisningskontor at indsende indberetning om det antal arbejdere, der den sidste fredag i den foregående måned var beskæftiget ved arbejder i henhold til nærværende lov.

§ 7.

Denne lov gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget

Ved lov nr. 332 af 15. december 1934, som oprindeligt kun havde gyldighed til 1. april 1936, blev der tilvejebragt hjemmel for, at kommuner, der for at skaffe de i vedkommende kommune bosatte arbejdsløse beskæftigelse i stedet for offentlig hjælp, iværksatte mindre betydelige kommunale arbejder, som ellers ikke eller ikke for tiden vilde være blevet bragt til udførelse, på visse betingelser og i et nærmere bestemt omfang kunne erholde mellemkommunal refusion for udgifterne til arbejds løn.

Denne lovgivning er med visse mindre ændringer, således refusion fra den fælleskommunale udligningsfond i stedet for anmeldelse til mellemkommunal refusion, blevet opretholdt indtil 31. marts 1946, senest ved lov nr. 152 af 30. marts 1942, der oprindeligt kun havde gyldighed til 1. april 1943, men som senest ved lovanordning af 17. marts 1945 blev forlænget til 31. marts 1946.

I rigsdagssamlingen 1945—46 fremsatte den daværende arbejds- og socialminister i landstinget et forslag om at gøre denne lovgivning permanent, men forslaget gennemførtes ikke, jfr. nedenfor.

Der er for de af kommunerne i henhold til den heromhandlede lovgivning udførte arbejder i de nedennævnte finansår ydet kommunerne følgende refusioner:

Finansåret	1936—37	169 660	kr.
—	1937—38	197 087	—
—	1938—39	389 484	—
—	1939—40	452 436	—
—	1940—41	286 554	—
—	1941—42	432 132	—
—	1942—43	104 600	—
—	1943—44	655 034	—
—	1944—45	261 814	—
—	1945—46	203 335	—

Anvendelsen af loven var således ikke i de sidste år indtil lovgivningens bortfald så stor som tidligere, hvilket foruden den mindre arbejdsløshed skyldtes, at der på grund af den nedsatte arbejdstid, jfr. nedenfor, kun kunde opnås en ret beskeden ugeførtjeneste. Uanset dette er man imidlertid af den opfattelse, at der er trang til en sådan lov ved siden af beskæftigelsesloven. Dette skyldes dels den enkle administrative ordning ved arbejdernes godkendelse af et lokalt organ, hvilket har betydning ved de småarbejder, som godkendes efter denne lov, dels at der ved disse arbejder kan beskæftiges andre arbejdere end ved de i henhold til beskæftigelsesloven godkendte arbejder, hvor det kræves, at de henviste skal være langvarigt ledige.

Som ovenfor anført var det allerede i 1946 hensigten at søge gennemført en forlængelse af denne lovgivning, og der blev af regeringen fremsat forslag om en permanent lov svarende til nærværende lovforslag, idet arbejdstiden dog kun var foreslået forhøjet til 42 timer og 36 timer pr. uge for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere. Forslaget kom til 1. behandling i landstinget den 21. marts 1946, jfr. landstingets forhandlinger 1946 spalte 662 ff. Under behandlingen fremsatte socialdemokratiets ordfører forslag om, at arbejdstiden blev forhøjet til 48 timer ugentlig, hvilket den konservative og radikale ordfører tiltrådte. Lovforslaget blev herefter henvist til behandling i udvalg, hvor der imidlertid ikke opnåedes enighed om arbejdstidens længde. Lovforslaget faldt herefter bort ved rigsdagens opløsning.

Da bortfaldet af denne lovgivning føles som et savn, og da der er konstateret et behov for loven i mange landkommuner, ligesom der er rettet utallige henvendelser til arbejdsministeriet om at søge loven gen-